

Mrs. Džuls (Jules) Kovačević, Engleskinja iz Kembridža, Co President at Belgrade Foreign Visitors Club (najveći klub stranaca u našoj zemlji, koji okuplja preko 1.500 članova), poslednjih osam godina živi u Srbiji, na relaciji Beograd (u kojem radi) - Ruma, (u kojoj živi).

U Srbiju je stigla u julu 2005. godine sa dvoje dece (jedno od 20 i drugo od pet meseci) i 250 kg prtljaga. Tu ih je dočekao njen suprug Dragan Kovačević, koji je došao par nedelja ranije da „pripremi teren“, sa kojim se upoznala dok su oboje radili na Malti, i doneli sretnu odluku da žive u Srbiji, „divnoj ali ponekad neshvaćenoj zemlji“.

Puna životne i radne energije, gospođa Džuls Kovačević je vezu sa domovinom nadomestila sa aktivnostima u Klubu stranaca, koji okuplja ljude iz različitih zemalja koji rade pri amasadama, ljude koji su venčani za srpske državljane i one zaljubljene u Srbiju. Osnovni cilj ovog Kluba je pružanje pomoći strancima da se lakše i brže snađu u novom okruženju, drugaćijim okolnostima od onih na koje su navikli u svojim matičnim zemljama i da nadu posao.

Međutim, gospođa Kovačević istrajava na tome da ti stranci, koji mahom žive u Beogradu, upoznaju i druge delove Srbije, da vide druga mesta, osim glavnog grada.

Njena lična misija je usmerena na popravljanje generalne slike o Srbiji, jer stranci ne znaju šta mogu da očekuju ovde, u zemlji na koju su, još uvek, prve asocijacije rat i haos.

-Srbija je divna zemlja, sa mnogo različitih kultura, prirodnih lepota. U Srbiji su još uvek porodične veze izuzetno izražene, a posebna dragocenost ove zemlje su ljudi. I to je za mene bilo otkrovenje još u avionu, kada sam sa decom dolazila na aerodrom „Nikola Tesla“, kada su mi svi putnici, Srbi, prijateljski prilazili da se upoznaju i popričaju sa mnom, poigraju se sa mojom decom. Da sam kojim slučajem Srpskinja koja putuje za Englesku, niko od Engleza nam ne bi prišao.

Glavni adut Srbije je ipak to što je ovo, po mom mišljenju, najbezbednija zemlja na svetu. Moja deca mogu ceo dan da se igraju sama, i da se ne brinem o njima. U Engleskoj deca moraju da se igraju isključivo u ogradištenom prostoru uz obavezno prisustvo roditelja - kaže gospođa Džuls Kovačević.

Ipak, ima i onih manje lepih stvari, za koje gospođa Džuls Kovačević nudi rešenja:

-Stranci još uvek imaju naviku da za turističku destinaciju biraju izlobirane zemlje, „mesta na koja se ide“. Morate da radite na promociji vaše zemlje, jer ljudi su ovde divni, ali sve što imate, ne treba da uzmete zdravo za gotovo. Imate divnu zemlju, mnogo divnih stvari, ali niko ne zna za to. Stranci koji dolaze u Novi Sad ne znaju šta u tom gradu može da se vidi, uradi, doživi.

Trebalo bi i više pažnje obratiti na strance koji ovde žive, jer njihove priče su verodostojne, povezane sa njihovim ličnim iskustvima, i to ima svoju posebnu težinu. Kampanjom od usta do usta, ličnim iskustvom dobrog provoda, zadovoljstvom viđenim iz ugla jednog stranca, možete

privući mnogo više stranih turista nego klasičnim promovisanjem putem idealizovanih reklama, ulepšanih slika i brošura sa neproverenim sadržajem, sličnim za svaku zemlju koja se prikazuje na taj način.

Ljudi koji žive ovde kao ja, treba što više da pričaju o tome kako ste vi najbolji ljudi koje smo sreli.

U saradnji sa TO Ruma, pokrenuli smo projekat kojim ih izvlačimo iz Beograda, i pokazujemo im neku drugu Srbiju, npr. prirodu Fruške gore, otkrivamo karakter manjih mesta, trudimo se da ih lepo ugostimo, ukratko da im pokažemo kako je cela zemlja posebna, a ne samo jedan grad.

S druge strane, turistički radnici u saradnji sa lokalnim vlastima, moraju da nađu neke nove sadržaje mimo manifestacija. Ako gost dođe u neki grad, ako nema neke manifestacije, on nema gde da ode, ne zna šta treba da vidi. Konkretno, nedostaju muzeji, galerije, mesta na kojima se mogu naći specifične zbirke običaja, etnološkog materijala koji je ne samo zanimljiv i edukativan nego pomaže da vas ljudi iz drugih zemalja drugačije vide.

Treba organizovati pešačke ture po Fruškoj gori, u Rumi organizovati gift šopove, suvenirnice, male kafiće i restorane, koji neće biti usmereni samo na lokalce - preporučuje gospođa Džuls Kovačević.

Osim aktivnosti u Foreign Visitors Club, gospođa Džuls Kovačević je članica Rotari kluba, pokretač i učesnik mnogih humanitarnih akcija. Sa željom da pošalje što više i što lepše slike iz Srbije u svet, povezana je preko Facebook-a i Twitter-a sa ljudima iz celog sveta. Pratila je poduhvat svog zemljaka, avanturiste Kevina Šenona, koji je početkom godine prepešačio Srbiju dužinom oko 500 km, samo sa vrećom za spavanje, fotoaparatom i mobilnim telefonom, kako bi se upoznao sa srpskom prirodnom, njenom istorijom, mentalitetom, gastronomijom i kasnije dokumentovao rezultate svojih istraživanja.

Gospođa Džuls Kovačević sarađivala je i sa Čarls Keterom na snimanju filma o Rumi, koji je režirala Ana Zulević, čiji je cilj da pokaže Rumu, Srbiju, očima jednog Amerikanca.

Gospodin Džul Kovačević je u Srbiji izgubila korak sa novim tehnologijama, ali je i ove godine sa svojim suprugom pekla rakiju, i tom prilikom okupila dvadesetak članova svog Kluba. Ona uživa u spremanju zimnice, prihvatala je srpsku kuhinju i naučila da priprema srpska jela.

Uživa u tome da sa prijateljima sedi u kafiću i da je niko ne požuruje. U Engleskoj, ne retko, konobar „kupi“ šoljice pre no što se ispije poslednji, onaj najsladji, gutljaj. Ipak, nedostaje joj English tea, kojeg nema u srpskim kafićima i restoranima, pa je prinuđena da kesicu svog omiljenog napitka uvek nosi sa sobom.